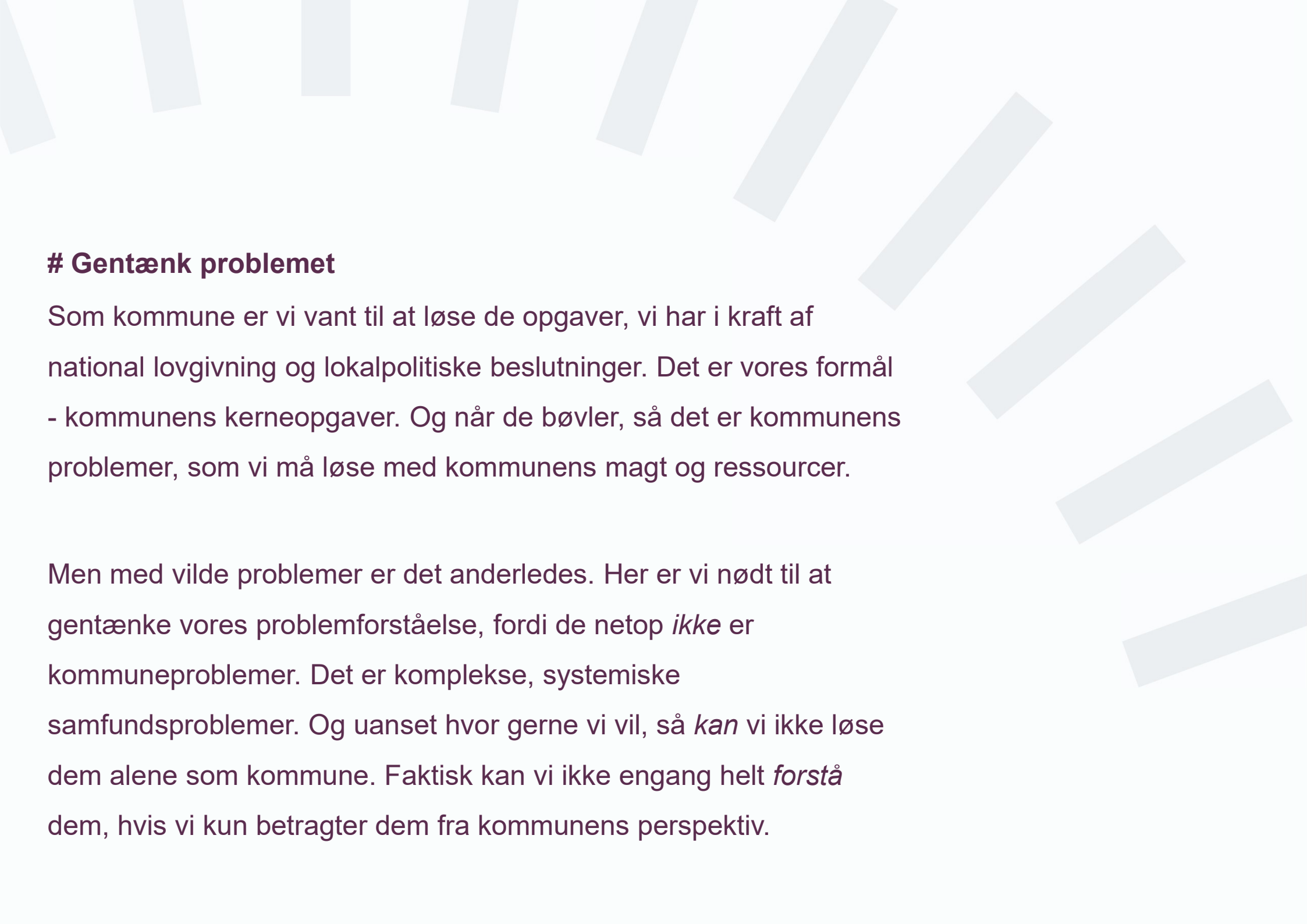




**# Gentænk
problemet**



Gentænk problemet

Som kommune er vi vant til at løse de opgaver, vi har i kraft af national lovgivning og lokalpolitiske beslutninger. Det er vores formål - kommunens kerneopgaver. Og når de bøvler, så det er kommunens problemer, som vi må løse med kommunens magt og ressourcer.

Men med vilde problemer er det anderledes. Her er vi nødt til at gentænke vores problemforståelse, fordi de netop *ikke* er kommuneproblemer. Det er komplekse, systemiske samfundsproblemer. Og uanset hvor gerne vi vil, så *kan* vi ikke løse dem alene som kommune. Faktisk kan vi ikke engang helt *forstå* dem, hvis vi kun betragter dem fra kommunens perspektiv.

**# Gentænk
mulighederne**



Gentænk mulighederne

Som kommune har vi den betroede opgave at forvalte skatteborgernes penge med omhu – og vi gør os umage med at gøre det, der virker. Udfordringen med de vilde problemer er blot, at vi ikke *ved*, hvad der virker. Hvis vi gjorde, var problemerne slet ikke vilde, og vi havde allerede sat det virkningsfulde i værk. Derfor ser vejen fra problem til muligheder anderledes ud, når opgaven er vilde problemer.

Vi skal forstå, hvad der egentlig vedligeholder og forstærker problemerne.

Vi må forlade forestillingen om, at vi skal lede efter én løsning pr. problem.

Vi har brug for missioner. Noget, nogen gerne vil sammen.

Gentænk holdet



Gentænk holdet

Som kommune er vi et klassisk bureaukrati med en lang tradition for, at én opgave løses bedst af én person. Er det en opgave af politisk eller strategisk karakter, udpeger vi typisk én betroet medarbejder i forvaltningen til at tage sig af den.

Men med vilde problemer kommer man længere, hvis man tør gentænke, hvordan man sætter holdet. Fordi de vilde problemer kræver et flet af flere perspektiver, hvis vi skal forstå, hvad der egentlig er på spil. Man kan ikke nøjes med *enten* at være dygtig til den politiske proces *eller* forstå kerneopgaven *eller* afprøve nye innovative metoder *eller* frisættende projektledelse. Derfor er det bedst at sætte et *hold* omkring opgaven.

Gentænk inddragelsen



Gentænk inddragelsen

Som kommune har vi længe øvet os på at blive bedre til inddragelse. Fordi det gør os klogere på, hvad der har værdi for borgerne og samfundet. Og fordi vi måske endda kan løse velfærdsopgaven bedre og billigere sammen med borgere, civilsamfund, erhvervs- og kulturliv. Det er smart, når ressourcerne skal bruges med omhu, og det er godt for tilliden imellem os.

Men med vilde problemer kan vi ikke nøjes med at invitere omverdenen ind med det formål at hente viden. Derfor er vi begyndt at skelne bevidst mellem inddragelse, der skaber *indsigter* – og inddragelse, der *mobiliserer*. Vi har nemlig brug for mange flere kræfter end kommunens egne, hvis vi skal lykkes med at sætte en bevægelse i gang omkring et problem.



Gentænk tempoet

Gentænk tempoet

Som kommune er vi drevet af 1-årige budgetter og 4-årige valg.

Det påvirker organisationens tempo, tålmodighed og tidshorisonter.

Vi bestræber os på aldrig at gøre noget unyttigt – nogle gange med den konsekvens, at vi 'tisser i bukserne for at holde varmen'.

Men de vilde problemer kalder på, at vi *ikke* tænker kortsigtet. Hvis vi skal påvirke de vilde problemer, skal vi arbejde med svar og beslutninger, der rækker langt ind i fremtiden – og som kræver en anden forberedelse, end vi er vant til.

Det er bare rigtig svært, fordi vi altid har forbundet politisk og strategisk handlekraft med selve det *at handle*. Og fordi de svar og beslutninger, der gavner de fremtidige generationer, vil kunne mærkes som afsavn hos os selv – nu og her. Og det er hverken attraktivt eller populært.